

— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

### Søagsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har med sit søgsmål i henhold til artikel 263 TEUF nedlagt påstand om annullation af Kommissionens beslutning, der er indeholdt i Kommissionens skrivelse til Universal Corporation af 12. november 2010 og bekræftet i skrivelse af 30. november 2010, hvorved Universal Corporation tilpligtes at betale den bøde, der er pålagt Universal Corporation og Deltafina SpA in solidum i sag COMP/C.38.281.B2 — råtoebak Italien af 20. oktober 2005 som følge af ophævelsen af sag T-34/06 Universal mod Kommission, men inden der er truffet endelig afgørelse i sag T-12/06 SpA mod Kommission og enhver efterfølgende retssag.

Til støtte for påstanden har sagsøgeren anført tre anbringender:

- 1) Med det første anbringende gøres det gældende, at den anfægtede beslutning er ugyldig.
  - Den anfægtede beslutning er ugyldig, for så vidt som bøden er dækket af den garanti, som Universal Corporations datterselskab Deltafina har stillet. Sagsøgeren er alene solidarisk ansvarlig som 100 % moderselskab for betaling af den bøde, Kommissionen har pålagt Deltafina for selskabets direkte deltagelse i overtrædelsen. Ophævelsen af det annullationssøgsmaal, der er indgivet af sagsøgeren, er derfor irrelevant for spørgsmålet om, hvornår bøden skal betales.
- 2) Det andet anbringende vedrører tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.
  - Den anfægtede beslutning tilsidesætter princippet om beskyttelse af den berettigede forventning for så vidt angår gyldigheden af bankgarantien, indtil der falder endelig dom i Deltafina-sagen. På grundlag af Kommissionens accept af en bankgaranti i forbindelse med Deltafinas annullationssøgsmaal, skabte Kommissionen en berettiget forventning om, at den ikke ville opkræve bøden, før der faldt endelig dom i sag T-12/06. Kommissionen tilsidesatte desuden sagsøgerens berettigede forventning om en ensartet behandling af sagsøgeren og Deltafina som en enkelt virksomhed for så vidt angår ansvar og håndhævelse.
- 3) Det tredje anbringende vedrører tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik i henhold til artikel 266 TEUF.
  - Den anfægtede beslutning tilsidesætter princippet om god forvaltning i henhold til artikel 266 TEUF ved at kræve for tidlig betaling af den solidariske bøde, inden der er truffet afgørelse i Deltafina-sagen, som kan gøres gældende over for Kommissionen. Hvis Deltafina får helt eller delvis medhold, er Kommissionen forpligtet til at nedsætte eller fjerne det beløb, som Universal hæfter solidarisk for.

**Sag anlagt den 17. januar 2011 — Italien mod Kommissionen**

(Sag T-44/11)

(2011/C 80/54)

Processprog: italiensk

### Parter

Sagsøger: Den Italienske Republik (ved avvocato dello Stato L. Ventrella)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

### Sagsøgerens påstande

— Delvis annullation af Kommissionens afgørelse K(2010) 7555 af 4. november 2010, meddelt den 5. november 2010, om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL).

### Søagsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for sin påstand har sagsøgeren fremsat tre anbringender.

- 1) Det første anbringende vedrører tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter (artikel 269 TEU, tidligere artikel 253 EF) som følge af manglende begrundelse; urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder; tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet; tilsidesættelse af artikel 24, stk. 2, i Kommissionens forordning (EF) nr. 2799/1999 af 17. december 1999 om gennemførelsesbestemmelser til forordning (EF) nr. 1255/1999 for så vidt angår ydelse af støtte til skummetmælk og skummetmælkspulver bestemt til foderbrug og salg af sådant skummetmælkspulver (EFT L 340, s. 3).

Det gøres i den forbindelse gældende, at Kommissionen har foretaget nogle finansielle korrektioner inden for sektoren for skummetmælkspulver på grund af påstået ukorrekt anvendelse af de i lovgivningen foreskrevne støttenedsættelser og sanktioner. Navnlig har Kommissionen på grundlag af en indskrænkende fortolkning af artikel 24, stk. 2, i forordning (EF) nr. 2799/1999, som er fejlagtig og i uoverensstemmelse med bestemmelsens hensigt og formål gjort gældende, at den kvartalsvise kontrol, som blev gennemført i ugen efter den afvigende prøveudtagning, ikke var den særlige undersøgelse, som er foreskrevet i fællesskabsbestemmelserne, og derfor ikke kunne erstatte denne. Endvidere har Kommissionen af ubetydelige særtilfælde udledt generaliseringer om mulige og fuldstændigt hypotetiske undladelser af at pålægge sanktioner fra de italienske myndigheders side, og har derved også foretaget en urigtig gengivelse af de

faktiske omstændigheder. Endelig, eftersom størrelsen af de sanktioner, som angiveligt ikke er blevet pålagt, er væsentligt mindre end det totalbeløb, som det var meningen, at Italien skulle pålægges at betale, er baggrunden for anvendelse af de faste korrektioner, som under alle omstændigheder er uforholdsmæssige og eksorbitante, uforståelig. Ud over en åbenbar mangel på begrundelse, foreligger der således også en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet.

- 2) Det andet anbringende vedrører tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter (artikel 296 TEUF, tidl. artikel 253 EF) som følge af manglende begrundelse; tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet; tilsidesættelse af artikel 6, stk. 3, TEU som følge af tilsidesættelse af de grundlæggende principper om den berettigede forventning, om retssikkerhed og om, at materielle regler ikke må tillægges tilbagevirkende kraft; tilsidesættelse af artikel 32, stk. 5, i Rådets forordning (EF) nr. 1290/2005 af 21. juni 2005 om finansiering af den fælles landbrugspolitik (EFT L 209, s. 1); tilsidesættelse af princippet om »ne bis in idem«.

Sagsøgeren har anført under dette punkt, at Kommissionen efter en i 2003 påbegyndt undersøgelse har anvendt en korrektion over for medlemsstaten for regnskabsåret 2009 vedrørende organiseringen af de udbetalende organers inddrivelsesordning beregnet i forhold til værdien i de sager, som, eftersom der ikke var truffet afgørelse i dem af Kommissionen, i henhold til de fællesskabsbestemmelser, som var gældende på det pågældende tidspunkt, hævdes at være omfattet af det nye regelsæt og dermed være undergivet den såkaldte fifty-fifty regel, som blev indført med forordning (EF) nr. 1290/05. Den pågældende finansielle korrektion er retsstridig, for så vidt som medlemsstaten herved automatisk pålægges at betale 50 % af de omhandlede beløb i henhold til artikel 32, stk. 5, i forordning (EF) nr. 1290/05, som retsstridigt er anvendt med tilbagevirkende kraft i forbindelse med en undersøgelse af forvaltningen af udestående beløb, som i det væsentlige vedrører »situationen i 2002/2003«, hvilket Kommissionen udtrykkeligt har medgivet. I de samme sager, som var genstand for kontrollen, er den italienske stat desuden allerede blevet pålagt en finansiell korrektion på 50 % i henhold til artikel 32 i forordning nr. 1290/2005 med Kommissionens afgørelse K(2007) 1901 af 27. april 2007. Med den anfægtede afgørelse anvender Kommissionen nu i de samme sager og på grundlag af de samme indsigelser en yderligere punktuell finansiell korrektion svarende til 100 % af de udestående tilgodehavender. Det er således retsstridigt og klart uforholdsmæssigt efter flere år at pålægge den en sanktion på yderligere 50 %, hvilket i øvrigt udgør en åbenbar tilsidesættelse af princippet om »ne bis in idem«.

- 3) Det tredje anbringende vedrører bortfald af Kommissionens sanktionsbeføjelser; overskridelse af en rimelig frist for afslutning af de pågældende undersøgelser; tilsidesættelse af artikel 32, stk. 5, i forordning (EF) nr. 1290/05; tilsidesættelse af princippet om »ne bis in idem«.

Subsidiært i forhold til det andet anbringende anføres det for det tilfælde, at artikel 32, stk. 5, i forordning (EF) nr. 1290/05, som Kommissionen har anvendt med tilbagevirkende kraft i de pågældende undersøgelser, mod forventning skulle betragtes som en processuel regel, at den pågældende korrektion er retsstridig på grund af udløbet af fireårsfristen for udøvelsen af

Kommissionens sanktionsbeføjelser. Mere subsidiært gøres det gældende, at de pågældende korrektioner er retsstridige, fordi den rimelige frist for de pågældende undersøgelser er overskredet. Som følge af at disse ikke er blevet afsluttet inden for rimelig tid (otte år fra indledningen af undersøgelserne), har statsbudgettet allerede lidt betydelig finansiell skade som følge af Kommissionens beslutning K(2007) 1901 om korrektion med en fast sats på 50 % vedrørende de samme sager, som også er genstand for den anfægtede beslutning, hvilket i øvrigt udgør en åbenbar tilsidesættelse af princippet om »ne bis in idem«.

## Sag anlagt den 21. januar 2011 — Italien mod Kommissionen

(Sag T-45/11)

(2011/C 80/55)

Processprog: italiensk

### Parter

Sagsøger: Den Italienske Republik (ved avvocato dello Stato P. Gentili)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

### Sagsøgerens påstande

— Annulering af Kommissionens beslutning K(2010) 7893 endelig af 10. november 2010, der er meddelt Den Italienske Republik med skrivelse SG-Greffé (2010) D/18018 af 11. november 2010, hvorved der gives afslag på at henvise sag COMP/M.5960 — Crédit Agricole/Cassa di Risparmio della Spezia/Agenzie Intesa Sanpaolo.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

### Søagsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Den foreliggende sag er rettet mod Kommissionens beslutning om afslag på de italienske konkurrencemyndigheders anmodning om henvisning i henhold til artikel 9 i Rådets forordning (EF) nr. 139/2004 om kontrol med fusioner og virksomheds-overtagelser (EUT L 24, s. 1) af den fusion, der er anmeldt til Kommissionen, hvorved Crédit Agricole S.A. gennem det af dette selskab kontrollerede Cassa di Risparmio di Parma e Piacenza SpA erhverver enekontrol over Cassa di Risparmio della Spezia SpA, der i øjeblikket er kontrolleret af Intesa Sanpaolo.

Til støtte for sin påstand har sagsøgeren fremsat fem anbringender.

- 1) Det første anbringende vedrører tilsidesættelse af artikel 9 i forordning (EF) nr. 139/2004, for så vidt som Kommissionen har fundet, at anmodningen om henvisning er fremsat for sent og uden begrundelse.
- 2) Det andet anbringende vedrører tilsidesættelse af artikel 9, stk. 2, litra a) og b), stk. 3, første afsnit, litra b), samt stk. 3, andet afsnit, i forordning (EF) nr. 139/2004 samt manglende begrundelse.